

Slovenskej republiky



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanku a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovej v právnej veci žalobcu: **V.N., spol. s r.o.**, V.X., L. zast. JUDr. J.G., advokátom Advokátska kancelária, P.X., B., proti žalovanému: **V.P., s.r.o.**, Z.X., P., IČO: X., zast. JUDr. O.K., advokátom, Advokátska kancelária, Z.X., B., o neplatnosť dohody o prevode ochrannej známky a určenie jej zániku, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. marca 2006 č. k. 40 Cbs 140/2003 – 188, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. marca 2006 č. k. 40 Cbs 140/2003 – 188 v ktorej určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č.X. zanikla **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd určil, že dohoda o prevode práv a povinností zo dňa 27.6.1991 uzavretá medzi M.v.p., š.p. a V.N., š.p., je neplatná. Určil ďalej, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. X. zanikla. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 51 000 Sk, na účet jeho právneho zástupcu.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podaným návrhom si žalobca uplatnil právo na určenie, že dohoda ktorú uzavrel M.v.p., š.p. a V.N., š.p. 27.6.1991 o tom, že majiteľom

ochrannej známky V. bude M.v.p., š.p. je neplatná. Zároveň navrhol, aby súd rozhodol o tom, že ochranná známka V., ktorá bola zapísaná do registra ochranných známk Úradu pre vynálezy a objavy ČSSR v roku 1974, pôvodného majiteľa, ktorými boli V. neskôr od 19.12.1988 V., dňom výmazu V. z podnikového registra zanikla. Súčasne v návrhu navrhol, aby na základe rozhodnutia súdu o neplatnosti vyššie uvedenej dohody o zániku ochrannej známky V. uložil Úradu priemyselného vlastníctva SR vymazať ochrannú známku V. zapísanú pod č. X. z registra ochranných známk.

Vo veci už rozhodol prvostupňový súd svojim prvším rozsudkom z 24.3.2004 č. k. 40 Cbs 140/2003 -112 a to tak, že určil, že dohoda o prevode práv a povinností zo dňa 27.6.1991 uzavretá medzi M.v.p., š.p. a V.N., š.p. je neplatná. Vo zvyšku žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Po odvolaní žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením z 15. novembra 2005 č. k. 1 Obo 249/2004-146 rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bola skutočnosť, že podľa jeho názoru súd dostatočne neskúmal naliehavosť právneho záujmu na podanie žaloby a z toho dôvodu samotný rozsudok bol nepreskúmateľný.

Prvostupňový súd po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu k otázke preukázania naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu na určení, že dohoda o prevode práv a povinností uzavretá 27.6.1991 medzi právnymi predchodcami navrhovateľa a odporcu je neplatná a že ochranná známka V. registrovaná pod č. X. v Registri ÚPV SR zanikla zistil, že naliehavý právny záujem zo strany žalobcu bol daný a na základe toho vyniesol napadnutý rozsudok.

Po odvolaní žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 21. februára 2007 č. k. 2 Obo 205/06-255 v časti ohľadne vyslovenia neplatnosti zmluvy o prevode ochrannej známky rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a v časti, ktorou prvostupňový súd určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. X. zanikla, rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Značnú časť odôvodnenia venoval tomu, že pozitívne vysvetlil, že naliehavý právny záujem u žalobcu na podanie žaloby bol daný.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, jeho potvrdzujúcej časti, ktorou bola určená neplatnosť zmluvy o prevode ochrannej známky podal dovolanie žalovaný a proti zmeňujúcej (zamietajúcej) časti, ktorou zamietol tú časť žaloby, ktorou bolo určené, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. X. zanikla a rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol, podal dovolanie žalobca.

Dovolací súd svojím rozsudkom z 20. februára 2008 č. k. 1 Obdo V 37/2007 dovolanie žalovaného odmietol, ako neprípustné proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 218

ods. 1 písm. c v spojení s § 243b ods. 4 OSP). O dovolaní žalobcu rozhodol citovaným rozsudkom tak, že v tejto časti rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods.2, OSP), na pojednávaní prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania rozhodnutia (§ 212 ods.1, § 214 ods. 1 OSP), v zrušujúcom rozsahu dovolacím súdom, súc viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 OSP) a dospel k skutkovému aj právnemu záveru, že odvolanie je právne dôvodné.

Dovolací súd v dôvodoch svojho rozsudku predovšetkým podrobne vysvetlil prípustnosť dovolania, len právnych skutočností a právneho záveru, ktorým odôvodnil odvolací súd procesne aj vecne tú časť výroku rozsudku, ktorú zrušil sa ani nedotkol, ako by to v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu nebolo. Pre odvolací súd v zrušujúcom rozsudku je uvedený tento právny záver (tým aj intencie):

„Predmetom konania v tejto časti je určenie, či právo k ochrannej známke V., číslo zápisu X., zaniklo.

Podľa ustanovenia § 80 písm. c/ OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

V zmysle citovaného ustanovenia možno uplatniť pozitívne alebo negatívne určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že právo k ochrannej známke je vyjadrením vzťahu konkrétneho právneho subjektu, ako majiteľa k tejto inej majetkovej hodnote. Preto tento právny vzťah patrí do rámca občianskoprávných vzťahov, o ktorých rozhodovať patrí do právomoci súdu. Len výnimočne je súdna právomoc zúžená a zákonom zverená do právomoci iných orgánov. Zákon o ochranných známkach nemá ustanovenie, ktorým by zveril do právomoci inému orgánu, ako napr. Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, rozhodovať o zániku práva k ochrannej známke zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky. Preto prejednanie a rozhodnutie v danom prípade patrí do právomoci súdu a s názorom odvolacieho súdu nie je možné súhlasiť.

Z uvedeného dôvodu rozhodnutie odvolacieho súdu v časti, ktorou rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, nie je vecne správne a žalobcom podané dovolanie je opodstatnené. Pred skúmaním vecnej opodstatnenosti žaloby v tejto časti bude sa musieť súd zaoberať, či žalobca v čase rozhodovania súdu má na určení naliehavý právny záujem.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v časti o určení zániku práva k ochrannej známke nie je vecne správne,.....“

Procesné podmienky konania boli odvolaciemu súdu celkom jasné a podľa nich postupoval. Dovolací súd sa dotkol otázky právomoci a konštatoval, že spadá do právomoci súdu konať ohľadne zániku ochrannej známky. S tým odvolací ani prvostupňový súd problémy nemal a vyplýva to aj z rozhodnutí súdov. Prvostupňový súd rozhodol vo veci samej tým, že určil zánik ochrannej známky a odvolací súd tým, že návrh zamietol. Ak by boli súdy vychádzali z toho, že vec prislúcha do právomoci iného orgánu, boli by postupovali podľa § 104 ods. 1, odvolací súd s použitím § 211 ods. 2 OSP. Rozhodovanie o tejto žalobe je dané jasne ustanovením § 135 ods. 2 OSP a k tomu treba dodať, že aj keby také rozhodnutie bolo vydané súd nie je ním viazaný.

Ďalším procesným dôvodom, s ktorým sa dostatočne vypořiadal odvolací súd a na čo dovolací súd nebral ohľad, je skúmanie naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní tejto určovacej žaloby. Tento dôvod sa priam „módne“ súdmi využíva, ako dôvod hmotný na zamietnutie žaloby, čo v žiadnom zákone ani v judikatúre nemá oporu. Keďže tento nedostatok naliehavého právneho záujmu bol dôvodom zrušenia prvého rozsudku odvolacím súdom a rozsudok bol považovaný za nepreskúmateľný (1 Obo 246/04 – 146) a dovolací súd túto otázku vo svojom rozsudku nastoľuje, odvolací súd preto považuje za potrebné podrobnejšie, zo svojho hľadiska, tento postup vysvetliť.

Púhy nedostatok naliehavého právneho záujmu nemôže byť hmotnoprávnym dôvodom pre zamietnutie návrhu (žaloby). Ide o procesnú podmienku (je daná v procesnom predpise – OSP) a jej nesplnenie má a môže mať iba procesné dôsledky.

Naliehavý právny záujem zákon priamo nedefinuje, ale ak nevyplýva priamo z návrhu, súd ho zisťuje výsluchom účastníkov. Bežne, v praxi súdov sa akceptuje názor prijatý a publikovaný občianskoprávnym kolégiom bývalého Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky. Podľa neho:

„Ak sa žalobca domáha určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, musí v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ OSP preukázať naliehavý právny záujem na takomto určení. Naliehavý právny záujem na tomto určení jestvuje pritom najmä vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo ak by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Ak naliehavý právny záujem nevyplýva priamo z návrhu, zisťuje sa výsluchom účastníkov. Ak sa vyskytnú nedostatky v návrhoch súdy postupujú podľa ustanovení § 5 a § 43 OSP“.

Tento názor bol prijatý a publikovaný v „Správe o rozhodovaní súdov vo veciach vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam prejednanej a schválenej občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky, Cpj 69/83, z 30. 3. 1982“

S touto správou v skrátrenom znení boli súdy v Slovenskej socialistickej republike oboznámené vo „Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR“ (zošit 5/1983, por. č. 28, str. 136 predposledný a posledný odsek a str. 137 prvý odsek) vydávanom pre služobnú potrebu súdov a štátnych notárstiev v SSR. Práve na str. 137 sa výslovne konštatuje, že dôsledkom tohto procesného nedostatku je zastavenie konania.

Následne táto správa bola pojatá do „Zborníku IV“ (Zborník stanovísk, správ, o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SR 1970 – 1983) vydaného Najvyšším súdom ČSSR, Praha 1986, str. 156 až 185 a tento názor je konštatovaný na str. 176, druhý odsek zhora.

Tieto právne skutočnosti si možno overiť v citovaných publikáciách ale nemožno pripustiť, aby súdy tento výklad si prispôbili svojším spôsobom a neriadili sa tým ani zákonom ani stanoviskom Najvyššieho súdu.

Dovolací súd v rozsudku sa nedotkol ani vecných (hmotnoprávných) dôvodov, pre ktoré odvolací súd v tejto časti rozsudok prvostupňového súdu zmenil. Odvolací súd nemá dôvod k zmene pôvodného právneho názoru, pretože v tejto časti dovolací súd nijaký právny názor nevyslovil. Preto iba podrobnejšie rozvedie dôvody pre odôvodnenie svojho právneho záveru.

Stav známkových práv možno odvodzovať len od práv pôvodného majiteľa známky a to v rozsahu v akom na neho tieto práva prešli. Je nad rámec tohto konania rozoberať všetky aspekty súvisiace s tým, že tu bol spoločný štát ČSFR do 31.12.1992, že tu bolo socialistické spoločenské vlastníctvo s prioritným postavením, že jednotlivé druhy vlastníctva boli zrovnoprávnené zmenou Ústavy ČSFR, ústavným zákonom č. 100/1990 Zb. z 18.4.1990, ktorým bol zmenený Čl. 7 ústavy (nové znenie: (1) Vlastnícke právo a iné majetkové práva občanov, právnických osôb aj štátu sú chránené ústavou a zákonmi. (2) Štát poskytuje všetkým vlastníkom rovnocennú ochranu) a Čl. 8 (nové znenie: Vlastníctvo zaväzuje. Vlastnícke právo sa nesmie zneužívať na ujmu práv iných osôb alebo spoločnosti). Ďalej, že tu bol spoločný zákon o ochranných známkach (č. 174/1988 Zb.), že dávno pred jeho účinnosťou na celom území spoločného štátu sa nealkoholický nápoj značky „V.“ vyrábal a distribuoval.

Citovaný zákon bol zrušený pre Českú republiku zákonom Parlamentu Českej republiky č. 137/1995 Sb., o ochranných známkach, z 21. júna 1995 a pre Slovenskú republiku bol zrušený zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, zo 6. februára 1997 s účinnosťou od 1. marca 1997 (§ 47). Ide už o zákony dvoch samostatných republík, na ktorých sa vyžaduje, aby boli v súlade s „Parížskym dohovorom na ochranu priemyselného vlastníctva“ z 20. marca 1883, revidovanom v Bruseli 14. decembra 1900, vo

Washington 2. júna 1911, v Haagu 6. novembra 1925, v Londýne 2. júna 1934, v Lisabone 31. októbra 1958 a v Stockholme 14. júla 1967.

K tomuto dohovoru pristúpila ČSFR a do nášho právneho poriadku bol zavedený vyhláškou ministra zahraničných vecí z 13. januára 1975 a uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 64/1975 Zb. Ďalej tento dohovor ostal platný na území SR aj po osamostatnení s poukazom na oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR o modifikácii sukcesie Slovenskej republiky do mnohostranných medzinárodných zmlúv, publikované v Zbierke zákonov pod č. 53/1994 Z. z.

Na predmetnú vec sa teda vzťahuje zákon č. 55/1997 Z. z., ktorý rieši priamo, či nepriamo aj stav a práva vyplývajúce zo spoločnej normy v spoločnom štáte.

Vychádzajúc z toho, čo je medzi účastníkmi nesporné a tým nie je potrebné to dokazovať (§ 120 ods. 3 OSP), dokonca skutočnosti všeobecne známe (§ 121 OSP), odvolací súd poukazuje na konkrétne ustanovenia zákona o ochranných známkach a to § 2 ods. 1, kde zákon výslovne určuje, ktoré označenia nemožno uznať za ochrannú známku, hlavne však na ustanovenie odseku 2/ podľa ktorého:

„Označenia uvedené v odseku 1 písm. b) až d) možno uznať a zapísať do registra, ak fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o zápis žiada (ďalej len "prihlasovateľ"), preukáže, že používaním takého označenia na území Slovenskej republiky alebo vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky pred podaním prihlášky na zápis označenia ako ochrannej známky do registra (ďalej len "prihláška") také označenie nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť pre tovary alebo služby, pre ktoré sa má zapísať“.

Táto podmienka splnená u žalobcu nebola, ale ani u ostatných novovzniknutých podnikoch a aj keby bol rozhodol Úrad priemyselného vlastníctva inak, žalovaného také rozhodnutie nezaväzuje, totiž nemôže toto rozhodnutie meniť zákon a nijako sa nedotýka práv žalovaného, ktoré mu dáva zákon.

Do tejto sféry spadá ďalej rozhodovanie o prechode (prevode) ochrannej známky v súvislosti s privatizáciou, totiž nové subjekty, ktorých sa ochranná známka týkala vznikli v súvislosti s prípravou a realizáciou tzv. veľkej privatizácie, pri zmene štátneho vlastníctva na súkromné.

Spôsob a zmeny vlastníckych vzťahov či už v rámci štátneho podniku (zák. č. 111/1990 Zb.) alebo v rámci veľkej privatizácie o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (zákon č. 92/1991 Zb.) síce riešil aj s tým spojené duševné vlastníctvo ale nevyriešil dôsledne vzťahy, ktoré ostali v niektorých prípadoch nedoriešené a vyvolávajú spory.

Podľa § 11 ods. 5 cit zákona (č. 92/1991 Zb.) „Zakladateľ nevyjme časť majetku podniku, ktorú tvoria alebo s ktorou sú spojené práva z priemyselného alebo iného duševného vlastníctva

(§ 6 ods. 1 písm. k). Tieto práva prevedie podnik zmluvou na nadobúdateľa privatizovaného majetku“.

Ďalej ustanovenie § 16 cit. zákona stanoví: „Práva z priemyselného alebo iného duševného vlastníctva sa prevádzajú na základe zmluvy uzavretej medzi podnikom a nadobúdateľom“.

Delimitácia štátneho podniku na viaceré (hoci aj novozriadené) obchodné spoločnosti nemohla zakladať univerzálnu sukcesiu (všeobecné nástupníctvo), ale singulárnu sukcesiu (delené nástupníctvo). Samotné vlastníctvo k prevádzkam a k hodnotám (hnuteľným či nehnuteľným veciam) sa doriešilo. Len treba si uvedomiť, že výroba nealkoholického nápoja V. bola začatá v roku 1974. Predchádzalo tomu vytvorenie receptúry a tento „vynález“ spadá do oblasti duševného vlastníctva. Duševné vlastníctvo požíva právnu ochranu, ale treba s ním nakladať ako s vlastníctvom. Komu bolo povolené vyrábať nealkoholický nápoj V. požíval aj právnu ochranu tak ako ju požíval pôvodný majiteľ, pritom nie je rozhodujúce, koľko odštepných závodov a teraz samostatných spoločností tento nápoj vyrábalo. Je vecou týchto spoločností, aby sa na tom dohodli, kto nápoj bude vyrábať, majetkovo si to vypořádali, kto ustúpi, inak majú rovnaké práva na výrobu.

V súdnej veci to znamená, že Dohoda z 27. júna 1991, uzavretá medzi M.v.p., š.p. a V.N., š. p. Nitra, ktorej neplatnosť bola určená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. marca 2006, potvrdeným po odvolaní žalobcu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2007 č. k. 2 Obo 205/2006, nemá vplyv na výlučnosť práv žalovaného, ako spolumajiteľa ochrannej známky „V.“, pôvodne registrovanej pod č. X., pretože predmetná dohoda od samého začiatku (ex tunc) nepredstavovala právne relevantný podklad v konaní o zápis M.v.p., š.p., ako majiteľa ochrannej známky registrovanej ešte pred Federálnym úradom pre vynálezy pod uvedeným číslom.

Aplikovanie v čase podania žaloby už neplatného federálneho zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, čoho aj v dovolaní sa konkrétne domáha žalobca, nemá právnu oporu. Jeho názor, že prejednávanie a rozhodovanie o zániku práva k ochrannej známke zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky, ak právo k ochrannej známke nebolo prevedené, alebo ak neprešlo na nového majiteľa podľa § 22 písm. b/ zák. č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, patrí do právomoci súdu podľa § 7 ods. 1 OSP. V danom prípade o prechode práv k ochrannej známke V. mal rozhodnúť zakladateľ, že toto právo prechádza na novovzniknuté podniky, resp. na niektorý z nich, čo sa nestalo. Keďže nedošlo k prechodu ochrannej známky V., právo k nej zaniklo podľa ust. § 22 písm. b/ zákona č. 174/1988 Zb. Samotná výroba nealkoholického nápoja V. podľa pôvodných technologických postupov a receptúry

v prevádzkárňach novovzniknutých nástupníckych štátnych podnikoch nezakladá právo označovať výrobok – nealkoholický nápoj ochrannou známkou V.. S touto časťou dovolania sa dovolací súd taktiež nevyporiadal.

Odvolací súd sa vyporiadal aj s týmito námietkami žalobcu a to aj s posúdením použitia zákona č. 174/1988 Zb. Podľa § 22 písm. b, na ktoré sa žalobca odvoláva, právo k ochrannej známke zaniká „zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky, ak právo k ochrannej známke nebolo prevedené alebo ak neprešlo na nového majiteľa“. Toto ustanovenie ani za účinnosti citovaného zákona na tento prípad by nebolo použiteľné preto, že toto právo prešlo na nových majiteľov zo zákona a je bezvýznamné či ÚPV (ktorý má evidenčnú povahu) to v registri ochranných známk zaevidoval.

Použitie iného ako platného a účinného zákona musí tento platný zákon umožňovať. Deje sa to spravidla v jeho prechodných ustanoveniach. Podľa § 45 ods. 2) zákona č. 55/1997 Z. z., ktoré sa predmetný spor vzťahuje: „Práva a vzťahy z ochranných známk zapísaných do registra pred účinnosťou tohto zákona sa riadia ustanoveniami tohto zákona. Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku“.

Zakladanie nejakých nárokov vyplývajúcich z neplatnej právnej normy (§ 46 bod 1 zákona č. 55/1997 Z. z.) súd akceptovať nemohol.

Samotná výroba nápoja V. v tomto prípade nie je viazaná na ochrannú známku a ako správne prvostupňový súd uviedol ochranná známka chráni výrobok. Tým že pôvodný výrobca a aj majiteľ ochrannej známky zanikol (bol vyškrtnutý z podnikového registra), nápoj V. sa neprestal vyrábať, ani to sporné medzi účastníkmi nie je a tento výrobok požíval naďalej ochranu. Nemôže byť predmetom tohto súdneho konania určovanie, či ochranná známka zanikla. Jej zánik je právnou skutočnosťou a o zápise alebo vyškrtnutí z registra ochranných známk rozhoduje ÚPV. Preto v tejto časti došlo k zmene rozsudku prvostupňového súdu a zamietnutiu tej časti, v ktorej bolo požadované určiť, že ochranná známka zanikla. Pokiaľ boli vyslovené v tejto veci iné právne názory odvolací súd v tomto konaní nie je nimi viazaný.

Ak sa žalobca domnieva, že evidencia na ÚPV nie je správna, má možnosť podať na tomto orgáne návrh na správne konanie a v tomto správnom konaní môže sa domáhať zmeny evidencie. Pokiaľ ide o ochranu práv z ochrannej známky, tieto dotknuté neboli a preto došlo k zmene rozsudku v zrušenej časti a zamietnutiu žaloby.

Žalovaný mal v spore úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a s § 243d ods. 1

OSP). Na odvolacom pojednávaní však výslovne uviedol, že náhradu trov konania neuplatňuje, preto mu ich odvolací súd nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 28. mája 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu